

Accions contra la pobresa

► L'exclusió social i la lluita per la supervivència són la realitat quotidiana de germans nostres arreu del món. Una realitat sovint oblidada. Mans Unides treballa per millorar les condicions de vida de les persones i per impulsar processos de desenvolupament sostenible. La col·laboració dels fidels en la col·lecció d'aquest cap de setmana a totes les parròquies i centres de culte permetrà posar en marxa centenars de projectes a països pobres del Tercer Món.

GLOSSA

Truca a la mare

Un home de quaranta i escaig anys, privat de llibertat per unes accions violentes que va cometre, reflexiona sobre la seva situació i ho comparteix per escrit amb un amic. Reconeix que es va deixar portar per la ira i lamenta no haver tingut més presents els ensenyaments de Jesús. «Els camins de Déu són segurs, les promeses del Senyor són de bona llei; és escut de tothom qui s'hi empara» (Sl 18,31). Es plany de la seva situació actual, sobretot per la mare, una anciana que ha superat els vuitanta anys i que viu la solitud de l'absència del fill. Demana a l'amic que li faci una trucada telefònica. Confia que aquest gest l'ajudarà a sentir-se més acompanyada.

Les persones hem de caminar per la vida discernint el que ens porta a l'estimació de l'altre, a respectar-lo com Déu ens respecta en la nostra llibertat. El mal que fem, el pecat, és un abús de la llibertat que Déu ens dona perquè puguem exercir la crida a estimar-lo i a estimar el proïsme. Hem d'estar a l'aguait perquè la possibilitat d'obrar el mal és present a la vida de tots els ho-

mes i dones, també a la de cadascun de nosaltres. No hem d'oblidar, però, el racó de tendresa que hi ha en la profunditat de cada persona, aquell racó del fons del fons on hi ha Déu i que ens fa recuperar la criatura neta i lliure si sabem demanar-li perdó amb humilitat. La tendresa de Déu que, perdonant-nos, ens apropa joiosament als altres, ens fa recuperar espais perduts, paraules negligides, silencis amb sentit, diàlegs aparentment impossibles... La tendresa de Déu que ens apropa als germans amb actitud de disponibilitat, amb disposició a escoltar, amb desig solidari, amb esperit de perdonar i ser perdonats...

El nostre protagonista ha reflexionat, sap el mal que s'ha fet a si mateix i als altres, sap del patiment de la mare i de les persones que l'estimen, s'ha dolgut de l'allunyament de Jesús, li ha demanat perdó. És hora de tornar a recomençar el camí de la misericòrdia de Déu. «Ensenya'm, Senyor, la teva ruta, condueix-me per camins planers» (Sl 27,11).

L'amic va fer la trucada!

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Del 8 al 13**, Exercicis espirituals per a sacerdots, Casa d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó.
- **Dissabte 14**, Pastoral Vocacional, convivència de discerniment al Seminari.
- **Diumenge 15**, Festa «Mare de Déu de Lourdes», 11.30 h. Missa a la Catedral.

PARAULES DE VIDA

Jornada Mundial del Malalt

El proper dia 11 de febrer, festa de la Mare de Déu de Lourdes, celebrem la Jornada Mundial del Malalt, que va ser instituïda pel papa sant Joan Pau II. Aquesta jornada és una iniciativa dirigida a tots els membres de la comunitat cristiana a què estiguem a prop d'aquells que passen per la prova del dolor; a les famílies, perquè acompanyen de cor als seus malalts; als professionals de la sanitat, especialment a aquells que se senten cristians, perquè, a més d'exercir amb responsabilitat i competència professional el seu treball, no oblidin que estan acompanyant persones que passen per moments difícils i unisquen a la seua competència un cor ple d'humanitat i de proximitat. Per a vosaltres el malalt no ha de ser únicament un pacient, sinó que l'heu de mirar també com un germà.

M'agradaria que aquesta jornada fóra una ocasió perquè en les nostres parròquies es revisara l'atenció pastoral als malalts. No hi ha cap parròquia sense malalts, com tampoc hi ha cap família sense malalts. Molts d'ells són persones que han treballat molt per l'Església i que en aquest moment, al patiment propi de la seua malaltia s'uneix el dolor de no poder participar amb normalitat en la vida eclesial. Hauríem d'intentar que no se sentiren oblidats per l'Església, perquè aquesta sensació acreix el seu patiment. Altres pot ser que no hagin tingut un contacte freqüent amb l'Església, però si senten que els cristians estem a prop d'ells, no dubtem que ho agrairan i confiem en que aquesta proximitat nostra pot acostar-los al Senyor.

En l'atenció pastoral a persones malaltes no podem oblidar el que considero més important: quan estem a prop d'elles, rebem molt més del que donem. Al llarg dels meus anys de ministeri episcopal, sobretot en les visites pastorals, moltes vegades he tornat a casa amb la sensació que alguns malalts m'havien ensenyat més a mi del que jo els haguera pogut ensenyar amb les meues pobres paraules. Mai oblidaré, per exemple, el testimoni d'una anciana, mare de dos religioses que estaven en països de missió, que em va explicar com al llarg de la seua vida havia assumit com a programa de vida cristiana el compliment de les obres de misericòrdia, i em va anar contant moments concrets en què les havia posat per obra. Va ser per a mi un testimoni autèntic d'evangelització. L'Església s'enriqueix amb el testimoni i l'entrega dels seus malalts.

M'agradaria que les famílies cristianes foren en el nostre món, tantes vegades deshumanitzat, autèntics testimonis d'acompanyament als seus malalts. Que els membres sans siguin per a ells com «els ulls del cec i els peus del coix» (Jb 29,15). La malaltia i la mort d'un membre de la família és un moment dolorós, però si el malalt se sent estimat i acompanyat, el seu sofriment és molt menor, el seu cor s'ompli de pau i la família sent que la malaltia s'ha convertit en una font de gràcia per a tots, perquè l'amor entre ells s'ha vist enfortit.

Rebeu tots, especialment els malalts i les seues famílies, la meua benedicció.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

▶ MONTSERRAT VIÑAS

Vocació de testimoni

«L'Any de la Vida Consagrada és una ocasió per pensar i donar de nou sentit a la resposta que donem a la crida que hem sentit a seguir Jesús. És una fita per prendre consciència de tot el que hem fet, del que estem fent i del que se'ns demanarà en un futur immediat». La M. Montserrat Viñas és l'abadessa del Monestir de Sant Benet de Montserrat des de fa 20 anys.

Què és la vida consagrada?

Un repte concret i personal per respondre a una crida, a una vocació que no és millor ni pitjor que qualsevol altra vocació, i tindrà sentit en tant que siguem fidels al missatge que Jesús ens dona en el seu evangeli. Estem cridades a ser testimonis de Jesús, que es va fer un de nosaltres perquè també nosaltres donem la vida pels germans.

Recentment ha celebrat 50 anys de professió...

Vaig celebrar els 50 anys amb molt d'agraïment i molta joia per tot el que ha significat en la meua vida. Valoro molt la vida comunitària. El fet de ser comunitat ha estat un puntal que m'ha ajudat moltíssim en el meu creixement humà i espiritual. 50 anys són molts i, malgrat que no han estat gens fàcils, sempre he pogut viure, en tot moment, el meu desig més profund de recerca de Déu i d'anar entrant en la dinàmica de l'amor sense límits que ens proposa Jesús.

Quin balanç fa dels 20 anys d'abadiat?

He après moltíssim. Sobretot, i curiosament, he après a obeir, a escoltar i a cedir. Però el més important d'aquests anys de servei és haver pogut compartir amb les germanes el seu camí de fe, de creixement personal i d'entrega a Déu i a la comunitat. Sempre he obrat pensant que Déu m'ajudaria a prendre les millors decisions.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pel treball diari

Oh Senyor, a les teves mans hi ha la salut, jo m'agenollo davant teu perquè tot do bo i perfecte ve de tu.

T'ho prego: dóna habilitat a la meua mà, una visió clara a la meua intel·ligència, gentilesa i comprensió al meu cor. Concedeix-me sinceritat en els propòsits i força per alleugerir almenys una part dels fardells de les persones sofrents i confiades, i concedeix-me de poder fer la tasca que tinc encomanada.

Treu del meu cor tota culpa i tot obstacle per tal que, amb la fe d'un infant, pugui confiar en tu. Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

Lo principal y lo secundario

El Premio Nobel R. Tagore escribió la siguiente fábula:

«Llovía sin parar. El río se vino encima silbando; lamió y anegó la isla. Yo esperaba solo en la tierra que se hundía, con mi carga de mazorcas de maíz. De la sombra de la otra ribera venía una barca guiada por una mujer. Le grité:

—«¡Ven por mí, que me traga el agua hambrienta, y llévate la cosecha de mi año!»

Vino y me quitó hasta el último grano. Yo le supliqué que me llevara a mí, pero me dijo:

—«¡No puedo!»

La barca estaba cargada con «mi regalo» y no quedaba sitio para «mí».

Dicen que el «egoísta» se condena a sí mismo. El «egoísmo» es el gusano roedor de todo amor inicial, en sazón o maduro.

¡Como nos ciega el «egoísmo»! ¡Hasta dónde puede llegar el «interés», la «ambición», la «avaricia», el «yo»! Coge lo secundario y olvida al principal: quien se lo dio.

San Juan de la Cruz enseñaba:

—«Grande mal es tener más ojo a los bienes de Dios... que al mismo Dios.»

Mn. J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Ídolos e iconos

El ser humano es un gran constructor de ídolos. Ya lo denunciaron los filósofos críticos con la religión. Hemos creado dioses a nuestra imagen y semejanza. Pero estas falsificaciones no consiguen calmar nuestra sed de infinito. Aunque suplantán al auténtico Dios, son incapaces de saciar nuestros anhelos más profundos.

La idolatría desvirtúa la religión y la degrada a la categoría de magia. La comunidad se convierte en secta; la revelación, en ideología. El amor se limita al cumplimiento de preceptos y la celebración degenera en un ritualismo repetido mecánicamente.

Ante este panorama, podemos pensar que la solución radica en eliminar toda imagen. El ímpetu iconoclasta nos impele a prescindir de la tradición, de los ritos, de la comunidad o de las instituciones. Ahora bien, aunque tengamos que depurar la fe de creencias anquilosadas, esta actitud iconoclasta nos puede abocar a la mayor de las arideces. Una purificación mal aplicada puede perjudicar la salud del enfermo. Al final, nos podemos quedar sin nada. Sin ni siquiera la fe. Sin mediaciones no hay conocimiento de Dios.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Ed. Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

9. ■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.) [Gn 1,1-19 / SI 103 / Mc 6,53-56]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. □ **Dimarts** [Gn 1,20-2,4a / SI 8 / Mc 7,1-13]. Santa Escolàstica (s. v-vi), vg., germana de sant Benet. Santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

11. ■ **Dimecres** [Gn 2,4b-9.15-17 / SI 103 / Mc 7,14-23]. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858). Sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Anià, abat benedictí.

12. ■ **Dijous** (■ Barcelona) [Gn 2,18-25 / SI 127 / Mc 7, 24-30]. Santa Eulàlia (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotitular de la catedral. Sant Gaudenc o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda.

13. ■ **Divendres** [Gn 3,1-8 / SI 31 / Mc 7,31-37]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoletto, vg. agustina.

14. □ **Dissabte** [Ac 13,46-49 / SI 116 / Lc 10,1-9]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (s. IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa. Sant Valentí, prev. romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), màrtir.

15. ■ **† Diumenge vinent**, VI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Lv 13,1-2.45-46 / SI 31 / 1Co 10,31-11,1 / Mc 1,40-45]. Sant Faustí i sant Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

DIUMENGE V DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Job (Jb 7,1-4.6-7)

Job digué als seus amics: «L'home a la terra, no està sotmès a servitud, no passa la vida com un jornalero? Com un esclau es deleix per asseure's a l'ombra, espera l'hora de cobrar com el treballador. Però a mi, m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc. Així que em fico al llit ja penso: Quan serà de dia perquè em pugui llevar? Iestic neguitós del vespre a la matinada. Els meus dies han corregut més que una llançadora; ja s'acaben, ja no hi queda fil. Recordeu que la meua vida no és sinó un respir: els meus ulls no tornaran a veure la felicitat.»

▶ Salm responsorial (146)

R. *Lloeu el Senyor que conforta els cors desfets.*

Lloeu el Senyor, dóna bo de cantar! / Lloeu el nostre Déu, que és agradós de lloar-lo! / El Senyor reconstrueix Jerusalem / i aplega els dispersats d'Israel. R.

Conforta els cors desfets / i embena les ferides. / Té comptat el nombre dels estels, / els crida cadascun pel seu nom. R.

És gran el Senyor, i és molt poderós, / és infinita la seva saviesa. / El Senyor sosté els desvalguts / i abat els injustos fins a terra. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 9,16-19.22-23)

Germans, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli: hi estic obligat, i pobre de mi, que no ho fes! Si jo m'ho hagués buscat, podria esperar-ne una recompensa, però no havent-ho buscat, per a mi és un encàrrec que he rebut de Déu. Per quin motiu puc esperar una recompensa? Doncs que jo, quan treballo a difondre l'evangeli, no el converteixi en cosa costosa, sinó que renunciï al dret que em dóna el meu servei. Jo sóc lliure: no era esclau de ningú, però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles, m'he fet feble com ells. M'he fet tot amb tots per guanyar-ne alguns, sigui com sigui. Tractant-se de l'evangeli, estic disposat a fer tot el que calgui per poder-hi tenir part.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,29-39)

En aquell temps, Jesús, sortint de la sinagoga, se n'anà amb Jaume i Joan a casa de Simó i Andreu. La sogra de Simó era al llit amb febre, i llavors mateix ho digueren a Jesús. Ell li va donar la mà, i la va fer llevar; la febre li desaparegué i ella mateixa els serví a taula. Al vespre, quan el sol s'havia post, li portaren tots els malalts i els endimoniats. Tota la ciutat s'havia aplegat davant la porta, i ell va curar molts malalts de diverses malalties; va treure també molts dimonis, i no els deixava parlar, perquè sabien qui era.

De bon matí, quan encara era fosc, es llevà, se n'anà en un lloc solitari i s'hi quedà pregant. Simó amb els seus companys sortí a buscar-lo. Quan el trobaren, li digueren: «Tothom us està buscant». Ell els digué: «Anem a d'altres llocs, als pobles veïns, i també hi predicaré, que aquesta és la meua missió». I anà per tot Galilea, predicant a les sinagogues de cada lloc, i traient els dimonis.

▶ Lectura del libro de Job (Jb 7,1-4.6-7)

Habló Job diciendo:

«El hombre está en la tierra cumpliendo un servicio, sus días son los de un jornalero. Como el esclavo, suspira por la sombra, como el jornalero, aguarda el salario.

«Mi herencia son meses baldíos, me asignan noches de fatiga; al acostarme pienso: ¿Cuándo me levantaré? Se alarga la noche y me harto de dar vueltas hasta el alba. Mis días corren más que la lanzadera, y se consumen sin esperanza. Recuerda que mi vida es un soplo, y que mis ojos no verán más la dicha.»

▶ Salmo responsorial (146)

R. *Alabad al Señor, que sana los corazones destrozados.*

Alabad al Señor, que la música es buena; / nuestro Dios merece una alabanza armoniosa. / El Señor reconstruye Jerusalén, / reúne a los deportados de Israel. R.

Él sana los corazones destrozados, / venda sus heridas. / Cuenta el número de las estrellas, / a cada una la llama por su nombre. R.

Nuestro Señor es grande y poderoso, / su sabiduría no tiene medida. / El Señor sostiene a los humildes, / humilla hasta el polvo a los malvados. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 9,16-19.22-23)

Hermanos: El hecho de predicar no es para mí motivo de orgullo. No tengo más remedio y, ¡ay de mí si no anuncio el Evangelio! Si yo lo hiciera por mi propio gusto, eso mismo sería mi paga. Pero si lo hago a pesar mío, es que me han encargado este oficio. Entonces, ¿cuál

es la paga? Precisamente dar a conocer el Evangelio, anunciándolo de balde, sin usar el derecho que me da la predicación del Evangelio. Porque, siendo libre como soy, me he hecho esclavo de todos para ganar a los más posibles. Me he hecho débil con los débiles, para ganar a los débiles, me he hecho todo a todos, para ganar, sea como sea, a algunos. Y hago todo esto por el Evangelio, para participar yo también de sus bienes.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,29-39)

En aquel tiempo, al salir Jesús y sus discípulos de la sinagoga, fue con Santiago y Juan a casa de Simón y Andrés. La suegra de Simón estaba en cama con fiebre, y se lo dijeron. Jesús se acercó, la cogió de la mano y la levantó. Se le pasó la fiebre y se puso a servirlos. Al anochecer, cuando se puso el sol, le llevaron todos los enfermos y endemoniados. La población entera se agolpaba a la puerta. Curó a muchos enfermos de diversos males y expulsó muchos demonios; y como los demonios lo conocían, no les permitía hablar.

Se levantó de madrugada, se marchó al descampado y allí se puso a orar. Simón y sus compañeros fueron y, al encontrarlo, le dijeron: «Todo el mundo te busca.» Él les respondió: «Vámonos a otra parte, a las aldeas cercanas, para predicar también allí; que para eso he salido.» Así recorrió toda Galilea, predicando en las sinagogas y expulsando los demonios.

El Salvador (fragment), pintura d'El Greco, Ciutat del Vaticà

COMENTARI

Malaltia i guarició

Des de sempre, el problema del sofriment turmenta l'ésser humà de tots els temps i de totes les cultures.

També la Bíblia és el mirall de la condició humana; es fa càrrec del crit de dolor que puja incessant des de la terra, crucificada per tant de sofriment. A l'evangeli, veiem Jesús que no teoritza sobre el mal i el sofriment, sinó que els combat, fent fora el regne de Satanàs per fer realitat el Regne de Déu amb les seves paraules i les seves obres. També les obres de Jesús són paraules; diuen qui és Jesús i què vol. Guareix malalts, expulsa dimonis. I tot seguit busca la solitud: l'home Je-

sús necessita les hores de la pregària en solitud, la profunda comunitat amb el Pare del cel. Després pot anar cap als homes i les dones que esperen la Bona Nova del Regne de Déu. Els deixebles ho han de veure i aprendre, perquè vivim en una situació precària, des de la qual podem fer pregària.

La vida ens empeny. Amb prou feines tenim temps, diem. És ben cert: no tenim temps a perdre, el temps de la nostra vida és molt valuós i és curt. Menjar, dormir, és massa poc valuós. Sempre hem de tornar a fer camí cap a la font a buscar l'aigua que calmi la nostra set.

Jesús va dedicar molt de temps als malalts i turmentats per esperits malignes, però sem-

pre buscava la solitud per estar amb el seu Pare.

La resposta de Déu a tots els interrogants de la humanitat que pateix no és una filosofia teòrica sinó una resposta encarnada en Jesús que pateix amb els homes i les dones. La resposta definitiva al misteri del sofriment ens ve donat amb la vinguda de Crist, al qual Marc presenta com aquell qui es fa solidari dels mals dels homes i les dones que pateixen. Per això els pot alliberar de la situació de sofriment. En aquesta intensa jornada de Cafarnaüm, Jesús guareix i allibera del sofriment amb el seu cor misericordiós, recorrent tota la Galilea, predicant l'Evangeli i guarint.

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA DIOCESANA

Felicitaciones natalenques

El 22 de desembre, amb motiu del Nadal, es reunia la Cúria diocesana, el Capítol Catedral i els sacerdots de la ciutat de Tortosa amb el Sr. Bisbe per desitjar-se un bon Nadal.

Les paraules del Sr. Vicari General valien de marc per a l'acte que va ser agraït i complimentat pel bisbe Benavent qui també va voler agrair la col·laboració de tots enviant una felicitació cordial a les famílies i a tots els diocesans.

Visita a la Casa d'Acollida

Amb motiu del Nadal el nostre Sr. Bisbe, don Enrique Benavent, va voler compartir durant més de tres hores, el passat 22 de desembre amb els transeünts que van sopar aquella nit a la Casa d'Acollida.

Temps d'escoltar, de parlar, de conèixer vides i situacions, de felicitar els Nadals, va ser el que el Bisbe va poder realitzar aquella tarda per a molts inoblidable.

Va acabar la visita compartint una estona amb la comunitat de germanes paules que porten tota la casa.

Pregó de Nadal i inauguració del Pessebre monumental de la parròquia de Campredó

El 19 de desembre, a les 20 h, seguint una tradició de 13 anys, es va fer a la parròquia de Campredó el Pregó de Nadal a càrrec del pintor tortosí Jaume Rocamora i la inauguració del Pessebre monumental de l'artista Germán Machí, que enguany ha fet una obra sobre els principals monuments econòmics de Tortosa.

Sota el gran llenç de les muralles del castell de la Suda estan la Torre de Remolins, l'antiga Cooperativa de Remolins —avui seu de la policia local—, l'Escorxador, el Mercat i la Llotja. Tot reproduït a escala on estan les figures amb la representació de diferents escenes del Betlem.

L'Orfeó tortosí va posar les notes musicals amb un deliciós i selecte concert.

Les paraules de l'artista, les de l'alcalde, les del rector de la parròquia i els aplaudiments del públic van ser una mostra d'agraïments i de felicitació pel exquisit treball de l'artista pessebrista i pel concert de l'Orfeó.

Visita guiada dels periodistes de la comarca a l'Arxiu Capítular de Tortosa

Tots els mitjans de comunicació de les Terres de l'Ebre, convocats pel Col·legi de Periodistes seguint una invitació del Bisbat de Tortosa, van visitar el passat 18 de desembre l'Arxiu Capítular de Tortosa.

Seguint les explicacions de l'arxiver, Josep Alanyà, es van poder conèixer i veure —que no tocar— còdexs i pergamins medievals, entre d'altres documents, que es conserven a l'Arxiu Capítular, fora de l'accés del públic en general.

Així, durant la visita es van poder contemplar, per exemple, una Bíblia incunable del 1483, el còdex número 80 del segle XIV que conté els coneixements i càlculs geomètrics que van fer possible la construcció de la Catedral de Tortosa i una edició d'Horaci, amb el número 100, del segle XI.

El fons de l'Arxiu està format, entre d'altres, per més de 300 còdex medievals i 20.000 pergamins que comencen l'any 1148 i arriben al segle XIX.

PALABRAS DE VIDA

Jornada Mundial del Enfermo

El pròxim dia 11 de febrer, festa de la Virgen de Lourdes, celebremos la Jornada Mundial del Enfermo, que fue instituida por el papa san Juan Pablo II. Esta jornada es una invitación dirigida a todos los miembros de la comunidad cristiana a que estemos cerca de aquellos que pasan por la prueba del dolor; a las familias, para que acompañen de corazón a sus enfermos; a los profesionales de la sanidad, especialmente a aquellos que se sienten cristianos, para que, además de ejercer con responsabilidad y competencia profesional su trabajo, no olviden que están acompañando a personas que pasan por momentos difíciles y unan a su competencia un corazón lleno de humanidad y de cercanía. Para vosotros el enfermo no debe ser únicamente un paciente, sino que lo debéis mirar también como un hermano.

Me gustaría que esta jornada fuera una ocasión para que en nuestras parroquias se revisara la atención pastoral a los enfermos. No hay ninguna parroquia sin enfermos, como tampoco hay ninguna familia sin enfermos. Muchos de ellos son personas que han trabajado mu-

cho por la Iglesia y que en este momento, al sufrimiento propio de su enfermedad se une el dolor de no poder participar con normalidad en la vida eclesial. Deberíamos intentar que no se sintieran olvidados por la Iglesia, porque esta sensación acrecienta su sufrimiento. Otros puede ser que no hayan tenido un contacto frecuente con la Iglesia, pero si sienten que los cristianos estamos cerca de ellos, no dudemos de que lo agradecerán y confiemos en que esta cercanía nuestra puede acercarlos al Señor.

En la atención pastoral a personas enfermas no podemos olvidar lo que considero más importante: cuando estamos cerca de ellas, recibimos mucho más de lo que damos. A lo largo de mis años de ministerio episcopal, sobre todo en las visitas pastorales, en muchas ocasiones he regresado a mi casa con la sensación de que algunos enfermos me habían enseñado más a mí de lo que yo les hubiera podido enseñar con mis pobres palabras. Nunca olvidaré, por ejemplo, el testimonio de una anciana, madre de dos religiosas que estaban en países de misión, que me explicó cómo a lo largo de su vida había asumido como pro-

grama de vida cristiana el cumplimiento de las obras de misericordia y me fue contando momentos concretos en los que las había puesto por obra. Fue para mí un testimonio auténtico de evangelización. La Iglesia se enriquece con el testimonio y la entrega de sus enfermos.

Me gustaría que las familias cristianas fueran en nuestro mundo, tantas veces deshumanizado, auténticos testimonios de acompañamiento a sus enfermos. Que los miembros sanos sean para ellos como «ojos del ciego y pies para el cojo» (Jb 29,15). La enfermedad y la muerte de un miembro de la familia es un momento doloroso, pero si el enfermo se siente querido y acompañado su sufrimiento es mucho menor, su corazón se llena de paz y la familia siente que la enfermedad se ha convertido en una fuente de gracia para todos, porque el amor entre ellos se ha visto fortalecido.

Recibid todos, especialmente los enfermos y sus familias, mi bendición.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa